

Κι' είδα κι' ἐγὼ περίεργος, ξυλένι χλεμπονιάρη,
νὰ πέρνουσε ποδάρη
τραπέζια πολυπόδαρα, πολτρόνες, καναπέδες,
καὶ χάσκοντες τὰ κύτταρα οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

Περίεργος τὰ σταματῶ,
γιὰ ποῦ τὸ βάλανε; ῥωτῶ.
Εἴμαστε μόνιπια τρανά, μ' ἀπήντησαν ἐκεῖσαι,
κι' ἀφήσαμε τὸν Πειραιῶ καὶ πᾶμα ὅσ' ἴνη Ἀθήνα.

Ἔμεις δὲν εἴμαστε κοινὰ, μαρῶτατο κρανίῳ,
γιὰ νὰ μᾶς ἰρυνήσουνε
καὶ νὰ μᾶς τελωνίσουνε
μῆσα ὅτ' Ἐλῶναιο.

Κι' ἔτρεχαν γιὰ νὰ τὰ πιάσουν, Περικλέτο Λαζάρου,
Φαρισαιοὶ καὶ Τελῶναι.
Βγαίνει κόσμος θαμνωμένος ἀπὸ κάθε καφενεῖο,
καὶ φωνάζουν ὀλοένα:
πιάστε τὰ τὰ σκασιμένα,
ποῦ τὸ σκάσανε μὲ τρόπο μῆς' ἀπὸ τὸ Τελῶναιο.

Ὅμως αὐτὰ, κεφάλαι,
ἰφύγανε πηλάλα,
καὶ βλέποντας ἴνα τρέχουν καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἔπιπλα τῆς Εὐρώπης, ἴκανα τὸ σταυρὸ μου
μὲ τὸ δεξιὸ μου χερί καὶ μὲ τὰριστερὸ μου.

Κανένα δὲν ἰστάθηκε ὅτ' ὄδρομὸ νὰ πιασθῆ,
τρέχουν τελωνοφύλακες καὶ λένε: σκαπιστὶ.
Κανένα δὲν ἰπάτατικε, μὲτ' ἴνα φουρνιμέντο,
κι' εἶδ' οἱ ἐκεῖ ὅτ' ὄν Πειραιῶ φωνάζουν: σκαριμέντο.

Π.—Μέγα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ θαύμα, κοκκαλιάρη,
νὰ βλέπεις καὶ τὰ μόνιπια νὰ πέρνουσε ποδάρη.
Ὅντως εὐδαίμων ἱσοχῆ,
ποῦ πέρτουν τὰ καλά βροχῆ
καὶ πέρνουσε τῆφυγα ψυχῆ.

Φ.—Θαματοουργὸς Ἀνορθώσεως, βρὶ Περικλέτο χάχα,
νὰ βλέπεις καὶ τὰ μόνιπια νὰ πέρνουσε μονάχα.

Π.—Οὐκοῦν τὰ κύτταρα κι' ἐγὼ τὸ παστρικὸ τοσανάκι,
ποῦ πῆγαν κι' ἰσταμάτησαν ὅσ' ἴνη πόρτα τοῦ Μπενάκη.

Φ.—Γιατὶ γιατί γιὰ μόνιπια νὰ κάνουνε κουβέντα
κανούρια Παρλαμμένα;
Κι' ἂν τῆς Εὐρώπης ἔπιπλα πολυτελῆ καὶ φῖνα
ἰπῆγαν, νὰ τελωνισθῶν γιὰ χάρι ὅσ' ἴνη Ἀθήνα,
ὁ κόσμος δὲν ἔγινε, μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις,
καὶ μήτε σὺ δὲν ἔπαυσε, Πατρί, νὰ διαπρέπης.

Κὺρ Μανῶλη, κὺρ ἀφίνθη καὶ καλὸ παιδί,
μόνιπια μεγάλα πῆρες καὶ παντοσιδή.
Κὺρ Μπενάκη, κὺρ Μανῶλη,
πουχῆς καὶ λεφτά,
σοῦ ριχτήκαν οἱ θαυθολοὶ
ὅσ' ἴνη Διπλῆ γι' αὐτά.

Π.— Κι' εἶδα καμπόσους ὅσ' ἴνη Βουλῆ,
κολλῆγα φαμεφαρόνο,
γιὰ μόνιπια πολυτελῆ
νὰ χρησιμεύουσι μόνο.

Κι' Ἀνορθώτης ἐρώτησα τὰ μάλα προσφιλεῖς
ἂν ἴθλων ἀτελῶνιστοὶ ὅσ' ἴνη ἔδρα τῆς Βουλῆς.

Φ.—Εὐοί!.. γιὰ μόνιπια καὶ φουρνιμένα
Διπλῆς κουβέντα
κι' ἄλιρ μπαλιέρ.

Ἄλ ντόνα εἰ μόνιπια, κουλὴ πιουμ' ἄλ βέντο,
μῶστα ντ' ἀτσίντο
εἰ ντί πενεσίρ.

Π.— Ἐφαλα νόμους ἱερῶς ἐν ἱερῷ μακιῶ,
κι' ἰκῶταξα δαιμόνια
καὶ Καλιμαξὶ Τελῶνια
ν' ἀρπάξουν πᾶν τὸ προστοχῶν μῆς' ἀπὸ Τελῶνισα.
Κι' ὁ Φαρισαιοὶ ἔβλεπα φτηνά νὰ τὴν γλυτῶνῃ
καὶ κάθε νόμος ἔτσιπας ὅσ' ἴνη ῥάχη τοῦ Τελῶνῃ.

Τόσα χρόνια περπατοῦσα,
τὴν Ἀνορθῶσι ζήτοῦσα,
κι' ἰψαχνα φηρὶ φηρὶ
νὰ τὴν ἔρω μὲ τὸ κερὶ.

Τὴν ἴγρεια σὺν κουνεῖς καὶ σὺν κουτεντιάδης
ὀπόταν ἰξερῶτρως ἔμπροστά μου σὺν ζιζάνιον...
τὴν ἴγρεια ὅσ' ἴνη γόντα καθίνας Χηνιάδης
καθὼς τὸ πέλαι κι' ἡ Διδῶ τὸν ραδιῶν Ἀσκαῖνιον.

Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, κουσομπόλη,
ἴφρου μὲ νομοσχέδια ἔμπροσθέν μου σὺν ζιζάνιον...
πῆγες ὅσ' ἴνη Σπείτασις γιὰ νὰ ἔρῃ τὸν ἄλλο τὸν Μανῶλη,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀνίρρωσι κι' εἶναι πολὺ καλά.

Κι' ἐκεῖ ὅτ' ὄν Λεωνιδεῖον ὡς λέων ἰερυχῆθη
πρὸς ἰκλογίαν πλήθη
πεινώντα, τουρτουριζόντα καὶ πλημμυροπαθῆ,
κι' ἔδρουσε τοὺς ἰνεθάρρους μὲ τὴν Ἀνορθῶσιλου του,
μὰ πῆγες καὶ ὅσ' ἴνη Ἀθήνα νὰ πληροφορηθῆ
ἂν ὁ Ζαήμηρ ὅσ' ἴνη Χαγιῆ ὅσ' ἴνη ἀφήση τὰ μαπούλα του.

(Μοναχὸς ὁ Φασουλῆς καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ τραγουδεῖ τὸ Ρυγκολέτου).

Τώρα γιὰ μόνιπια πᾶνει ντελιρίο
καθίνα σκρίο,
κάθε μεσοῖ.
Μπενάκη μόνιπια, μεγάλος κρότος,
Μπενάκης πρώτος
κονεραναῖ.

Ἐκαὶ καμπόσους ποσειδέας,
μὰ ἄλλους λόγους ἀγγελαῖας.

Ὁ Διδῶ Προμπονῆς, γιὰ τὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπίδεςμοις τοῦ μεγάλου κᾶνι κρότος.
Ἐπίδεςμοι μοναδικοὶ κατ' ἄπαν τὸ Βασίλειον,
κρῆντες ὡς θαματοουργοὶ κι' εἰς ἄλην τὴν ὄψηλιον.
Εἰς τὴν ἔδρα τοῦ Πειραιῶς ἄς τρέψῃ παρυσθῆ
πρὸς εὐρεσιν τοῦ Προμπονῆ κάθε κηλοπαθῆς.

Τὸ τρομερὸν Μαστίγιον, ὅπου ὅσ' ἴνη Κύπρον βγαίνει,
ἴφμηρῃς σατυρικῆ κι' ἄλη στιχουργημένη.